

„Můj Bůh vám dá všechno, co potřebujete, podle svého
bohatství v slávě v Kristu Ježíši.“

Fil 4, 19.

ilustrační kresba
Jindřich Oles

Leden 2025

CASD Valašské Meziříčí

www.valasskemezirici.casd.cz

Úkoly – Boží láska a spravedlnost

- 4.1. – Dobrovolná Boží láska
- 11.1. – Láska jako oboustraný vztah
- 18.1. – Můžeme něčím potěšit Boha?
- 25.1. – Soucitný a horlivý Bůh

Rozpis učitelů a kázání

Datum	Učitel SŠ	Kázání
4.1.	Pimek	Dona
11.1.	Mroček	Pimek
18.1.	Chárová	Obadalová
25.1.	Petrovičová	Dona

Blahopřání k narozeninám

- 9.1. – Petr Chára
- 13.1. – Ladislav Smilek
- 14.1. – Stanislav Rosecký
- 22.1. – Hynek Dona
- 28.1. – Miroslav Škrla

ADRA Klub zdraví informuje

23.ledna 2025 v 17.30 hodin malý sál Knihovny – beseda
Jana Dymáčka „**Valdenští aneb Počátky evropské reformace**“

Číslo účtu a variabilní symboly – sbor CASD

Valašské Meziříčí

Číslo účtu sboru - **1763654349/0800**

Variabilní symboly:

• desátek	10063
• dar pro sbor	11063
• misie	1063
• 13. sobota	13063
• stavební fond	44063
• sociální fond	20063
• ADRA	222063

QR kódy pro platbu darů 2025

Dar pro sbor 50,- Kč

Dar pro misii 50,- Kč

ID datové schránky : **emcve2i**

Sbor Církve adventistů sedmého dne Valašské Meziříčí

AKCE V LEDNU

4.1.2025 – společná bohoslužba valašských sborů ve ValMezu

5.1.2025 – chuligánská bohoslužba

11.1.2025 – novoroční posezení sboru ValMez

14.1., 21.1., 28.1., 4.2. – alianční bohoslužby

26.1.2025 – křest AC

Novoroční přání kazatele Hynka Dony

Nový Rok 2025

Co jsme prožili v tomto roce, to víme a možná i pamatujeme. Co nás čeká v tom novém, z malé části tušíme a to ještě ne všechno.

Mnohé věci i dny našeho života plánujeme, jako třeba dovolenou, návštěvu milých, nebo třeba úpravy a zařizování domácnosti a jiné. Pak jsou ale situace, události, které ani nepředpokládáme a je dobré, že ani netušíme, že by nás mohly potkat, ale stávají se a musíme se s nimi porvat. Přejeme si do těch dnů roku 2025 určitě jen vše dobré, to nejlepší a nezapomínáme ani na Boží požehnání. A je to v pořádku.

Moc si přeji, a přeji to všem, abychom nastávajícím rokem neprocházeli sami, přeji všem, aby po našem boku byli naši milí, ale především aby součástí našeho každodenního života byl náš Spasitel.

Když se Ježíš ptal „Dvanácti“ zda i oni chtějí odejít, jako mnozí kterým se

nelíbila Ježíšova řeč, Petr mu odpověděl: „Pane, ke komu bychom šli? Ty máš . . .“ (Jan 6, 66 – 68)

Pane, s kým máme projít (prožít) ten nový rok 2025 ? Ten náš život? Vždyť Ty jsi ! Ty máš ! S Tebou to je . . . ! (Dovolil jsem si parafrázovat)

Hospodine, neprosíme o lehké prožití roku 2025, ale o sílu překonat všechny nástrahy a překážky. Prosíme o Tvou přítomnost v našem každodenním pachtění i v radostných chvílích.

„ Ty jsi přece má naděje, Panovníku Hospodine „ (Žalm 71,5)

Hynek Dona,
kazatel sborů Vsetín, Valašské Meziříčí, Kateřinice

10 DAYS OF PRAYER

January 8–18, 2025

JOIN AT WWW.TENDAYSOFPRAAYER.ORG

8. až 18. ledna 2025 pořádá Církev adventistů sedmého dne po celém světě **Deset dnů modliteb za vylití Ducha svatého.**

„Pane, nauč nás modlit se...“ (Lukáš 11,1)

Modlitební téma pro tuto příležitost tentokrát zní: **Když se modlíte...**

Zamyšlení pro jednotlivé dny připravil Dr. Pavel Goia, redaktor časopisu „Služba“. Používá příběhy ze své vlastní služby, aby prozkoumal „Modlitbu Páně“ a další body Ježíšova učení. Můžeme sledovat, jak odhaluje hlubší duchovní význam známých řádků. Co znamená „posvětit“ Boží jméno? Jak vypadá Boží království zde na zemi? Jak může odpuštění druhým změnit náš vztah s Bohem? A vede Bůh někdy lidi do pokušení?

Ať už se modlíte celý život, nebo jen pár dní, tato zamyšlení plná příběhů ve vás probudí pocit potřeby a touhy setkávat se s Ježíšem na kolenou každý den. Bůh nám dal ve svém Slově mnoho slibů. Naší výsadou je dovolávat se jich ve svých modlitbách. Všechna Boží přikázání a rady jsou zároveň zaslíbeními. Nikdy by od nás nežádal něco, co bychom nemohli v jeho síle vykonat. Když se modlíme, je snadné se soustředit na své potřeby, obtíže a problémy a přitom lkát a naříkat nad svou situací. To však není účelem modlitby. Modlitba má posílit naši víru. To je důvod, proč jsme vyzýváni, abychom se během svých modliteb dovolávali Božích zaslíbení. Pomohou nám, abychom přestali mít na zřeteli sebe a své slabosti, a naopak svůj pohled zaměřili na Ježíše. Když na něj hledíme, měníme se k jeho obrazu.

Chtěli bychom vás vyzvat, abyste si během těchto deseti dnů udělali půst jako Daniel. Začít rok půstem a modlitbou je úžasný způsob, jak své životy v následujícím roce zasvětit Bohu. Ellen Whiteová nám říká: „Nyní a až do konce

času by měl Boží lid být více opravdový a bdělý, nespoléhat se na svou vlastní moudrost, ale na moudrost svého Vůdce. Měli by si určit dny pro půst a modlitby. Úplné odložení jídla není nutné, ale měli by jíst střídavě ta nejjednodušší jídla.“ O Danielovi víme, že jedl ovoce a zeleninu po deset dní. Také vás chceme stejným způsobem vyzvat, abyste si v těchto dnech vybrali jednoduchou stravu. Pokud chceme mít jasnější mysl pro naslouchání Božímu hlasu a toužíme se k němu přiblížit, měli bychom se ujistit, že nám v tom naše strava nebrání. Ale půst není pouze o zřeknutí se jídla. Chceme vám doporučit, abyste drželi půst také v oblasti hraní počítačových her, sledování televize, filmů, a internetu. Dejte stranou vše, co půjde, abyste měli dost času, který strávíte s Pánem. Půst není rychlý způsob, jak získat od Boha zázrak. Půst je o pokořování sebe sama, aby Bůh mohl pracovat v nás a skrze nás. Přiblížme se k němu na modlitbě a v půstu a On se k nám také přiblíží.

Určitě poproste Ducha svatého, aby vám ukázal, jak nebo za co se máte modlit ve svém osobním životě nebo v konkrétní situaci. Bible nám říká, že nevíme, zač se máme modlit, a že Duch svatý je tím, kdo se za nás přimlouvá. „Máme se modlit nejen ve jménu Ježíše Krista, ale také pod vlivem Ducha svatého. Tak máme chápat slova, že „Duch se za nás přimlouvá nevyslovitelným lkáním“ (Římanům 8,26). Bůh rád vyslýchá takové modlitby. Když se opravdově a vytrvale modlíme ve jménu Pána Ježíše, pak nám Bůh dává záruku, že „může učinit neskonale víc, než zač prosíme a co si dovedeme představit“ (Efezským 3,20).“

Ježíš nás povolává nejen k modlitbám, ale také k praktické službě potřebám lidí kolem nás: „Neboť jsem hladověl, a dali jste mi jíst, žíznil jsem, a dali jste mi pít, byl jsem na cestách, a ujali jste se mě, byl jsem nahý, a oblékli jste mě, byl jsem nemocen, a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení, a přišli jste za mnou“ (Matouš 25,35.36). V knize „Život naplněný pokojem“ čteme: „V životě potřebujeme prožívat obojí. Musíme přemýšlet i jednat, tiše se modlit i opravdově pracovat“ (s. 277). Obdrželi jsme obrovské množství lásky od našeho Spasitele, je proto naší výsadou sdílet tuto lásku s přáteli, sousedy, ale i cizími lidmi v nouzi. Zeptejte se Boha, jak můžete vy a váš sbor i po skončení Deseti dnů modliteb sloužit ostatním.

Průvodce tímto časem, v českém a slovenském jazyce, si můžete stáhnout na tomto odkaze.

<https://www.adventorion.cz/ke-stazeni/modlitebni-prednasky-2025>

Shrnutí sobotních úkolů za měsíc prosinec

10 Cesta, pravda i život

Šedm výroků „JÁ JSEM“ přemostuje druhou a třetí část evangelia. Moc a autorita se mají používat ke službě, ne k vlastnímu vyvyšování. Ježíš řekl, že se pro svůj lid určitě vrátí. Tomuto slibu můžeme věřit. Ježíš je cestou k Bohu. Bez něho by byla temná a nejistá. Pravda je spojena s Ježíšem, lež je spojena s ďáblem a hříchem. Názory a výmysly lidí nejsou přínosem pro náboženský život. Boží slovo obnovuje člověka pro věčný život. Bible přináší kontext, který dává životu smysl. Kristus, zdroj duchovního světla, osvěcuje temnotu světa.

11 Otec, Syn a Duch svatý

Lidé plně nechápu podstatu Božství a vztah mezi božskými osobami. Bůh stvořil vesmír a bytosti, které jej obývají, aby žili v harmonii s ním i mezi sebou. Lucifer narušil vztahy, zkreslil a překroutil Boží obraz. Ježíš přišel obnovit narušený vztah. Duch Svatý, největší dar Krista od Otce, vede Boží lid k duchovní obnově. Satan se snaží ovládnout lidskou mysl lživými teoriemi a tradicemi. Vede lidi ke zvrácenému životnímu stylu a kazí jejich povahu. Duch svatý oslovuje člověka prostřednictvím Písma a zasévá mu do srdce pravdu.

12 Hodina slávy: Kříž a vzkříšení

Ukřižování a vzkříšení jsou vrcholem evangelia. Pravda, věčné Slovo a Světlo jsou v kontrastu s temnotou a omylem. Pilátova slabost, hluboká nenávisť vůdců národa a davová psychóza rozhodly o Ježíšově ukřižování. I dnes lidé obětují zásady, aby o nic nepřišli. Tragické události na kříži vše dokonávaly. Pohřeb byl proveden narychlo a zůstal nedokončen. V neděli ráno našly ženy odvalený kámen a prázdný hrob. Svědectví o prázdném hrobě je velmi důležité. Marie zůstala u hrobu a plakala. Jedno slovo „Marie!“ změnilo její svět. Poznala, že s ní mluví vzkříšený Ježíš.

13 Epilog: Poznání Ježíše a jeho slova

Jak známe Ježíše a Boží slovo? Osobní poznání je důležitější než intelektuální vědomosti o Ježíši. Zaměření pozornosti na Ježíše namísto na jiné lidi je velmi důležité. Lidé si zamilovali více tmu než světlo. Svět je v temnotě. Pouze prostřednictvím Ježíše můžeme Boha skutečně poznat. Omezené lidské myšlenky stanovují pravidla a normy výkladu Božího slova. Přijímání Božího slova a jednání podle něj je projevem lásky k Bohu. Lidé buď přijímají světlo a rostou, nebo světlo odmítají a ztrácejí zrak. Tajemství duchovního růstu je založeno na spojení s Ježíšem. Rozhodneme chodit ve tmě, nebo přijmeme světlo od Ježíše Krista?

Alianční shromáždění 2025

14.ledna – modlitebna AC, kázání Hynek Dona

21.ledna – kostel ŘK církve, kázání Pavel Freitinger

28.ledna – modlitebna CASD, kázání Tomáš Hasmanda

4.února – kostel ČCE, kázání Pavel Stefan

Vždy v 17.30 hodin

Iva Chárová jak ji (možná) neznáte

(-: Naše milá Ivanka :-)

Rázné amazonky, které se s ničím nepářou, mám odjakživa rád. Skvěle se s nimi spolupracuje. Stylem brzda plyn míří nekompromisně za svým cílem, samozřejmě s rizikem, že při tom sejmou sem tam nějaký ten patník či přistanou někomu v kufru. Důležitější však je, že mívají závatné výsledky. Jejich životní partnery lze považovat za hrdiny. Buďto náleží mezi vášnivé milovníky adrenalinu nebo oplývají duchovním darem mučednictví.

Ale zpátky k naší Ivance. Poprvé jsem ji zahlédl někdy za éry Petra Krynského. Tedy, před více než třiceti roky. Nebojácná vysokoškolačka výrazného vzhledu

zavítala do sboru se svým zákonným partnerem Antonínem. Ten na mne působil dojmem ředitele klášterní knihovny, pokud ne přímo světce. Pravý opak komunikativní, rozšafné Ivanky. Měl jsem čest poznat i Tondovu maminku, která bydlela v romantické vilce naproti parku Botanika. Pokud se nepletu, zmíněný Petr ji tam nějaký čas vyučoval biblickým pravdám. Mladí manželé se ještě několikrát v meziříčském společenství objevili, ale pak se pod nimi najednou slehla zem. Údajně je někdo svedl do lůna Matičky Stověžaté. Až po dlouhé, předlouhé době přichvátal Pavel Pimek se senzační zprávou, že dávno zapomenutou Ivu vypátral na jednom meziříčském schodišti. Netrvalo dlouho a našla si cestu zpátky do povědomého sboru. Tentokrát už v doprovodu vzorné školačky Adélky a nadprůměrně nadaného studenta Honzika.

Zhruba desetileté sborové řádění naší Ivanky netřeba rozepisovat. Ti, co navštěvují společenství, to vidí v přímém přenosu. Doporučuji se na chvíli zamyslet. Představit si současný sbor bez Ivy. Co všechno by v něm asi chybělo? Přinejmenším ozdobený vánoční stromek, který se od bočního vchodu odvážně přestěhoval do čela. (Zajímalo by mě, co na to současný manžel Petr. Dle řádů doby minulé by za to přece šel sbor do kázně, ne-li přímo do klatby!) Zcela jistě by bez Ivy nebylo ani žádné kino. Tedy pravidelné vizuální vsuvky zahajující či doplňující sobotní školu. Vstup do budovy by v zimě nezdobily načančaná větvičky a v létě truhlíky s barevnými květinami. S největší pravděpodobností by už dávno přestal fungovat Adraklub zdraví, o jehož pravidelné besedy je i v době nakažlivého individualismu neutuchající zájem. Ale hlavně by ani náhodou nevycházel žádný sborový časopis! A tím pádem by se nekonaly s jeho rozdáváním spojené návštěvy příznivců sboru, kteří z různých příčin do společenství nechodí. Nepochybně by nefungovaly dnes už nezbytné webové stránky, facebook, případně další vymoženosti sociálních sítí. Sbor Valmez by byl bez Ivany zabeđeným ghetem na Hřbitovni, o kterém by skoro nikdo nevěděl.

Podtrhnuto, sečteno, tři čtvrtiny sborových aktivit má na svědomí naše první dáma! Můžeme ji buď obdivovat, nebo jí tiše, případně škodolibě závidět.

Anebo s ní bojovat. Lepší je ale na něčem spolupracovat. Zkusil jsem to a nemohu si to vynachválit!

Franta publikán Tomanec

Naše dcera se nám narodila přesně ve středu 24.srpna 1966 v příbramské porodnici. Zde s námi prožila pouze dva roky svého mladého života, protože jsme se následně přestěhovali do krajského města Zlín, kde jsem dostal novou pracovní nabídku.

Za svůj život se stěhovala ještě několikrát, bydlela v Brně, Otrokovcích, Praze, a nakonec se usídlila ve Valašském Meziříčí, kde se na starší kolena vdala a pravděpodobně zde již zestárne a prožije pozdní roky svého života.

Velmi rádi vzpomínáme na její školní léta, protože patřila k těm nadaným žákům a studentům a nikdy jsme se s ní nemuseli učit ani se připravovat do školy, a to jak na základním stupni zde ve Zlíně, tak i na Gymnáziu v Kroměříži a později na Vysoké škole v Brně. Kromě učení z knih se také učila hrát na tahací harmoniku, flétnu a ještě zvládá hru na kytaru, kterou také doma vlastní.

Zatím máme dvě vnoučata, která nám dala naše dcera a to staršího Honzíka a mladší Adélku. Oba dva jsou již dospělého věku a to 27 a 20 let, ale pravnoučata jsou zatím v nedohlednu.

A tak jí a její rodině přejeme hezký a klidný další život.

Rodiče

Moje manželka

Svoji současnou ženu a manželku jsem poprvé potkal asi tak před 30 lety a to tady u nás ve sboru. Chodila se svým tehdejším manželem Tondou nepravidelně, protože jsem jezdívali pouze na víkendy za rodinou z Brna, kde oba pracovali a kde je také vyučoval, jak říkáme "přítomnou pravdu" náš kazatel Petr Harastej. Kdyby mě tenkrát někdo z vás prorokoval co se stane za

30 let, nevěřil bych ani za mák, tak slabá by byla moje víra. Ale život je život a ten si s námi hraje úplně jinak než bychom sami chtěli. A tak dnes je to tak jak sami víte a už 4 roky a něco jsme spolu a dobře nám to ladí. Pro své kamarády a přátele jsem se také musel naučit jednu krátkou, ale velmi výstižnou větu - " nikdy jsem se neměl tak dobře, jak se mám teď".

Na mojí mírumilovnou, klidnou a tichou povahu byla lvča před 9 lety, kdy znovu začala chodit tady u nás do sboru velice akční, dokonce bych to formuloval jako "bombová nálož", což mě osobně velmi lekalo a děsilo a samozřejmě vedlo k mé přezíravosti její, toho času již

rozvedené a tedy volné osobě. Kdybych nepsal do církevního časopisu, tak bych použil formulaci - co čert nechtěl, ale to se nehodí, a tak tedy použiji Soňu, která byla v intrikách o trochu dál než já a tak nás neustále sbližovala a upozorňovala na to, že jsme oba dva sami a že tedy lvča na tom, myslím, byla ale stejně jako já.

A tak jsme si nakonec řekli 28.června roku 2020 za minutu 12 v naší modlitebně ve Valašském Meziříčí za vaší hojně účasti, před celým sborem, za přítomnosti již zmiňovaného kazatele P. Harasteje a hlavně před Boží tváří společně "ANO" - a to na celý dlouhý život, který je ještě před námi (pro pány- bylo mě v tu dobu 64 let !!!!!!!!!!!!!!! Víím, mé tvrzení, že se chlapi po 60 nežení - selhalo)

Samozřejmě, že Ivanku mám moc rád, i když ona si to nemyslí a chce, abych jí to pořád opakoval, ale přitom jsem to již jednou nahlas a přede všemi vyslovil. Pro mě je až moc obětavá, akční, což vede k tomu, že volný čas v týdnu trávíme zcela odděleně, lvča na počítači v obýváku (přípravy pro školu, sbor a besedy a....) a já v ložnici, kde střídavě odpočívám.

Co nás ale velmi spojuje, je cestování. Škoda jen, že nám do toho zasahuje náš věk a přibývající nemoci a tak jsou místa, kam se tady na zemi již nestihneme spolu podívat a tak to tedy musíme nechat až na novou zemi. Doufám, že si mě tam někde Ivča najde a budeme spolu pokračovat dál v té naší pouti.

A tak tedy Ivance mojí milované přeji, aby mě ještě měla dlouho ráda a byla se mnou spokojená tak, jak sama psala v minulém Bulletinu.

Manžel Petr Chára

Ivana – diktátorka nebo něžná duše?

Hned, co jsem se dozvěděla, že se v lednovém čísle bulletinu bude psát o Ivě Chárové, věděla jsem, že si to nemohu nechat ujít a taky Vám tady o ní prásknu pár věcí 😊.

Možná jsem s mojí mamkou neprožila celý její život, ale ona definitivně prožila celý ten můj. Celé dětství mě vychovávala jen ona, a i přes těch pár let mého pubertálního vzdoru jsme si vždy našly cestu zpět k sobě. Diktátorská povaha mojí maminky způsobena dlouholetou profesí paní učitelky nám v tomto období však moc nepomáhala. Za ty roky na Integrované střední škole si už vydobila respekt u nejednoho lumpa u nich na škole a když to zkoušela doma, začaly uklízet i děti u sousedů.

Celkově bych tak vytkla asi jedinou vadu, a to je její cholerickejší povaha, kdy byly občas emoce u nás doma jako na horské dráze (velmi divoké horské dráze – nebo jak by řekla mamka „na bličce“). 😊

Předchozí text však berte trochu s nadsázkou. Prožívala se mnou mé pády, mé chyby, mé špatné rozhodnutí, ale i mé úspěchy a radosti, ze kterých se vždy těšila se mnou. Ať už je to dovolená, společný oběd, procházka či jen sezení doma, jsme schopné se společně zasmát i pohádat, ale to pozná asi každá matka s dcerou. Nemá to se mnou někdy jednoduché, ale vím, že až jednou budu mít vlastní děti a rodinu a

nebudeme se vídat skoro každý den jako do teď, budeme obě vzpomínat na to, jak dobře nám spolu bylo, i když si někdy lezeme na nervy.

Největší a nejčerstvější vzpomínkou je pro mě letošní společná dovolená v chorvatském Tučepi. Sbalily jsme si kufry a vyrazili na dámskou jízdu jako dárek k mým dvacetinám. Celodenní flákání se na pláži a večerní korzování po promenádě je něco pro nás. Přes den ledová káva v restauraci na pláži, večer drink s výhledem na západ Slunce. Tomuto výletu nic nechybělo... teda možná jen silnější opalovací krém, protože jsem se hned první den spálila a mamka mě pak musela celý týden poslouchat, jak sténám bolestí a vypadám jako krab. To, že mě maminka několikrát varovala, již zmiňovat nebudu ☺. Mazání se bílým jogurtem bylo hrozné, ale uvědomění si, že maminka měla zase pravdu, bylo ještě horší. Tak to vypadá, že bych se neměla spoléhat jen na svou (ne)rozumnost.

Jsem si vědoma toho, co pro mě obětovala a i toho, že do mě vložila kus sebe. Občas se podívám do zrcadla nebo na mé projevy a uvědomím si, že jsem taková menší verze mojí mamky (Péťa Chára mi to taky moc rád připomíná ☺). Mamka je bojovnice a vím, že není nic, co by nezvládla. Je obětavá a štedrá žena, které se nebojí pomoci v nouzi a pro své blízké udělá cokoliv. I přes tvrdou skořápku má něžné srdce a pro druhé by se rozdala. Zkrátka když se mluví o Matouši 5:13-14, kde se píše o soli země a světlu světa, vzpomenu si na moji maminku.

Adéla Vráblová

Mám-li něco napsat o sestře Ivě Chárové, v té chvíli mně naskočí představa milé, usměvavé, příjemné ženy. Nevím, zdali se usmívá vždy a na každého, ale z vlastní zkušenosti vím, že to v životě ani nejde. Když se příležitostně spolu setkáme, její úsměv mně doslova pohladí na duši. Iva je jednou z těch lidiček, kteří nesedí někde v koutě a jenom pasivně konzumují vše, co se ve sboře děje. Její aktivita je obdivuhodná. Přemýšlím, jak všechny ty úkoly ve sboře, v náročném povolání učitelky, ale také manželky a mámy zvládne. Je to nejen její šikovnost, ale jistě jí Pán dává moudrost a sílu k mnohé prospěšné činnosti. A když k její hlavě ještě přibydou rozumy Franty Tomance, to se pak dějí věci ! Velký dík Ivě patří i za starost o sestry Ukrajinky, kterým se mnoha způsoby snaží zlepšit a usnadnit jejich těžký úděl. Prostě je to holka užitečná, a to na všech frontách, vždy připravená ke službě. Neznám její minulost, ale z toho co vím a tuším, neměla v životě jen dny pokojné, ale také časy nesnadné či těžké.

O to víc společně lvě přejeme dobré zdraví, stálé Boží požehnání a vedení, ale také neutuchající elán a nadšení v její mnohostranné činnosti. Přejeme jí, aby také v osobním a rodinném životě prožívala radost a pohodu.

Milá sestro Ivo, také já jsem v mladších letech měla plno aktivit. Teď ve stáří už jen přemýšlím, zda jsem při tom všem se stačila naučit tichosti, trpělivosti, umění odpouštět či snášet křivdy. Zjišťuji, že mám co dohánět a času je málo. Ty jsi na tom jistě lépe, ale pokud vnímáš, že je třeba něco změnit, pak si vzájemně přejme, aby Pán své dílo v nás a při nás dokonal k našemu spasení. Mám tě ráda.

Bohuška Smilková

Psaní o Ivance

Já jí vlastně ani jinak neříkám než Ivanka. Nevím, kdy přibližně se v Meziříčí objevila, ale od prvního okamžiku mi byla sympatická, společenská, prostě má všech pět pe, možná i 6, 7 😊. Zážiteků bych měla víc, tak aspoň jeden za všechny. Teda dva.

Vždycky když přijedeme do Mezříče do sboru je první, kdo mně i Káju vítá s opravdu upřímným úsměvem a s radostí. Její radost je hodně nakažlivá a to je jediné dobře. Kéž bychom byli takoví všichni my věřící, 🙏. No a jeden takový prázdninový zážitek. Když jsme jednou byli v Meziříčí ve sbore přišla za mnou Světlana s tím, že se jí moc líbí ta moje kalimba (pro nezasevěné lidičky je to hudební nástroj) a že by ji chtěla. A tak v době kdy jsem byla v Luhačovicích spojila jsem se s Ivankou poslala jí odkaz z internetu a ona pak Světlaně kalimbu objednala. Toto je důkazem toho, že je i ochotná.

Ivanko přeji ti ať jsi pořád taková, jaká jsi, i s tou nakažlivou radostí a vůbec nic si nedělej z těch, co tě tady budou pomlouvat. Počkej, ono na ně taky časem dojde, až se bude o nich psát 😊. Výhodu mají ti, o kterých už se psalo. 😊.

P.S. Ať vám oběma tobě i Peťovi Bůh žehná i po celý příští rok a je vám stále nablízku. Oba rádi hodně cestujete, vidím to na Facebooku. Jo a taky mimo jiné Ivanka dělá s Frantou tenhle úžasný bulletin. Klobouček dolů!!! 🙌🙌

Dana Klečková

Ivča- poznatky ze společných cest a zážitku: Obohatila nás o nové slovo-kružák! Nebáli bychom se s ní kdekoliv na světě, že se ztratíme- královna navigace v jakémkoliv terénu. Čivaví máma roku - pes se s ní má tak dobře, že i manžel závidí. Matikářka roku, která navíc zkrotí celou třídu kluku a manžela jakbysmet. Královna kamery, fotek a dokumentaci z cest, i když jsme teda (my

Dusbabovi) žádnou zatím ještě neviděli 😊. Nebojí se medůz a studené vody. A na závěr: miluje nákupy v LIDLu- hlavně na dovolených 🤪 (ironie).

Terezka a Honza Dusbabovi, sbor Praha Smíchov

Krátký postřeh o Ivče

Ivču jsem poznala před několika lety, když začala chodit se svým nynějším manželem Petrem.

Vídáme se tak 2-3 do roka, většinou v Trutnovském sboru nebo jeho okolí. Kromě těchto setkání jsem byla i s manželem u nich doma a to na její milé pozvání (samozřejmě i na Petrovo).

Jeli jsme asi před 4 lety z dovolené ze Slovenska, cestou jsme se zastavili u Chárových, kteří bydlí ve sborovém domě. Oba nás přemluvili, abychom zůstali i přes víkend a šli s nimi do sboru. Ivča je velice neodbytná a pohostinná. Neměla jsem už ani čisté spodní prádlo, pro ni však nic byl problém. Půjčila mi svoje kalhotky, které jsem už prý nemusela vracet. Já jsem je však při další příležitosti vrátila. (Samozřejmě vyprané 😊) Vzorně se o nás starala, vařila, pekla, vymýšlela procházky...

Takže, když shrnu vlastnosti, které Ivča má, tak je to určitě pohostinnost, obětavost, akčnost, pořádku milovná, milovník psů 😊, v ničem nevidí problém, kamarádká, milá, umí naslouchat, nesobecká...

Zkrátka si Petr dobře vybral, páč ho postavila trošku do latě a nabourala mu jeho NEhygienické návyky 😊.

Katka Ježková, sbor Trutnov

Ivu znám relativně krátce. Poznala jsem ji, když k nám přijel Petr - dlouholetý přítel a nepřijel sám, ale s pěknou paní. Iva hned zapadla do našeho kolektivu a snížila tak tím náš celkový věkový průměr. Charakterizovala bych ji jako přátelskou, obětavou, ochotnou, pohostinnou štedrou, všímavou, empatickou. A také velkého milovníka pejsků. Je neuvěřitelně pracovitá. Stále aktivní, o čemž, mimo jiné, svědčí tento stále obsáhlejší obsah bulletinu. Vážím si toho, že se můžu počítat k jejím přátelům.

Eva Hrubá, sbor Hronov

Vlastně už si nepamatuji, kdy jsem Ivu potkal poprvé. Ani si nepamatuji, jak se to stalo, že se objevila ve sboru, a kdo v tom měl prsty. Někoho podezřívám, ale na tom vlastně nezáleží. Podstatné je, že se Iva ve sboru plném starousedlíků objevila a vnesla tam nový vítr. S energií, kterou jsem dodnes nepochopil, mi hodně pomáhala s Pathfinderem, dělala sborový časopis a i do ekumeny se namočila. Někdy si toho nakládala až moc. Asi to tak dělá dodnes. A ještě jednu věc ve sboru vykonala. Té rozumím ze všeho nejméně. Svedla jednoho Petra. Toho, co si rád stěžoval na všechno možné, přesně toho. A bylo to také fajn. Přeji Ivě mnoho síly a plnost božího ducha pro další roky. Moc vzpomínám.

Pavel Kostečka

Teta Iva Chárová

Chtěla bych touto formou děkovat naší tetě Ivě za její obětavost, práci i snahu dělat náš sboreček krásnější a viditelnější. Chtěla bych děkovat Pánu Bohu za to, že nám přivedl do sborového společenství takovou sestru, které není jedno, jak se zde cítíme, která nezapomíná na naše narozeniny a neustále připomíná všechny akce i aktivity z blízka i dále. Chtěla bych též připomenout, že její technická dovednost je pro náš sbor požehnáním v podobě Bulletinu, webových stránek a dalších sociálních sítích.

Teto Ivo, díky též za Tvé osobní přátelství, za všechny malé i velké radosti. Věřím, že Bůh přinese do Tvého života ještě mnoho požehnutí a nápadů, jak dělat svět lepším. Mám Tě ráda!

Soňa Mročková

Tetu Ivu mám ráda, protože má ráda zvířata, lidi a sboreček- pro něj dělá mnoho. Je hodná na mě i lidi kolem sebe. Nedávno jí umřel pejsek, je mi to moc líto a jí určitě taky. Jmenoval se Hačik.

Stázinka Kimlerová

Příchod Ivy byl velký přínos do našeho sborového společenství. Mám pocit, že dělá snad všechno, co se dá. Na jednu stranu ji obdivuji, že to všechno zvládne, na druhou ji závidím mutaci genu, který ji umožňuje normálně fungovat při čtyřhodinovém spánku denně. Mě by už odvezli. :)

Chtěla bych Ivě moc poděkovat za její práci pro sbor a Péťu, který je v těch nejlepších rukou.

A popřát jí hodně sil, zdraví, moudrosti a Boží požehnání.

Simča Kimlerová

První vzpomínka na naši Ivušku mi naskočí vzpomínka na můj křest. Voda - bojím, bojím. Iva mě uklidňovala i se Soňkou. Vzaly mě pod paží a už jsem byla ve vodě. Pár kroků než si mě převzal náš kazatel Hynek a jen díky modlitbám jsem to zvládla. Už se tak moc nebojím. Naše Iva je ta, na kterou se můžu obrátit a vím že pomůže, poradí. Davidkovi se pokazil traktůrek a zařídila opravu, to jsem nečekala. A když to ve škole opravili, to bylo radosti. Svítí i blinkry. O tom to je. Musím vzpomenout bulletin, je s tím práce a ta chce čas. Tak velký dík že máme co číst. Když odejde člen rodiny Hačik, vítací pejsek, zůstane ve vzpomínkách. Tak jsme smutní, ale roztomilé štěňátko, co si Iva s Péťou pořídili, vykouzil úsměv a radost a to je moc dobře. Taky děkuji za krásné videa k žalmům. Člověk se nestačí divit, kolik krásy nám náš Bůh vytvořil. Tak Ivuško přeji ať ti slouží zdravíčko, a Boží požehnání.

Svatka Balážová

Iva Chárová pro mne tvoří jedno z lidských pojítek s meziříčským společenstvím CASD. A to především díky její péči o internetové stránky, které pravidelně aktualizuje. Nemohu také opomenout bulletin - zpravodaj, na jehož vydávání se podílí s Františkem Tomancem. Díky oběma zdrojům, se mi daří udržovat alespoň základní přehled o místním sborovém dění.

Kromě těchto informačních aktivit je tím pojítkem však také i určitá rovina osobní. Naše životní cesty se poprvé sešly v polovině osmdesátých let, kdy jsme nastoupili do školy na brněnskou Techniku. A to nejenom na stejný obor, ale také i do třídy, neboli „kruhu“, jak se mezi šrudáky říkalo. Po mnoha letech, při jedné z občasných návštěv meziříčské modlitebny, jsem zmínil, že tehdy v Brně pro mne byla Iva „veselou cérkou z Otrokovic“. I když se pak za ta slova chvíli zlobila (věřím, že jen „naoko“), takto jsem ji opravdu vnímal. V šedi povinností a úkolů, které se na nás ve škole valily ze všech stran, představovala pro mne Iva světélko radosti a dobré nálady. V paměti se mi z té doby vybavuje především zážitek, spojený s pokusem o zdolání „Everestu“. Tím, alespoň v mých očích, byla v prvním ročníku zkouška z matematiky. I když se mně tento pokus nezdařil, Iva, která zmíněnou zkoušku dělala také, se mi pak během cesty „šalinou“ snažila

pro ni typicky radostným způsobem dodávat kuráž a optimismus k opětovnému „velehorskému výstupu“.

Po třech letech se naše cesty zase rozešly. Jednak dělením na odlišná odbornostní zaměření, a také kvůli dalším životním okolnostem. Bylo pro mě velmi příjemným zjištěním, že jsme po určité době oba „zakotvili“ ve stejné církvi, byť každý v jiném sboru. Těší mne, že je dnes Iva spolu s jejím manželem aktivním a obohacujícím členem meziříčského společenství.

Do nového roku přeji celému sboru ve ValMezu Boží požehnání a vedení na každý den.

Zdeněk Dlabaja

Krásný Vánoční čas a začátek Nového roku 2025 přátelé moji, dostal jsem za úkol od mého přítele Petra Cháry napsat pár slov o jeho manželce Ivě. Tak se do toho pustím s plnou vervou a úsilím.

Ivu jsem poznal na cestopisných přednáškách pořádané Adrou. Na tyto prezentace jsem chodil a chodím velmi rád, protože je vždy přednášející zanícení příímí účastníci těchto cest. Jsou zajímavé, poučné a přitažlivé. Vlastně stejně přitažlivá byla a je vždy Iva, která zasněženě uvede tuto prezentaci a svým milým slovem navodí perfektní nenucenou náladu všech přítomných. No a před

dvěma lety na ekumenickém shromáždění v naší Apoštolské církvi jsem ji uviděl a s radostí na ni mávnul, jako na spřízněnou duši a byl jsem rád, že jsme stejného vyznání a na stejné lodi.

I poté, co jsem začal navštěvovat bohoslužby Adventistů, vždy její přítomnost a činnost ve mně vyvolávala pocit pohody a bezprostřednosti. I díky ní jsem začal u Adventistů mít pocit, že jsem v harmonické, dobře fungující a láskyplné rodině.

Z Ivy vždy vyzařuje pohoda, kamarádství, přátelství, porozumění, prostě je to sympatický empatický člověk s velkým Č.

Mám ji rád jako sestru, se kterou si rozumím, která mne vnímá a rozumí mi.

Tolik bych tak asi napsal o Ivě, víc chvály napsat nemůžu, protože to by se asi Petr začal mračit, a protože je to můj milý kamarád, přítel a bratr, tak v tom nejlepším přestanu.

Takže Ivy, jsem rád, že jsem tvůj brat ve Věře!

Ozeáš 2:3

Říkejte svým bratrům: „Ami , Můj lid“ a svým sestrám: „Ruchama, Milovaná“.

Jiří Kostruh

Teta Iva – krásná víla

První mé zaměstnání bylo v hornické Karviné. Místo mi tam držel spolužák z UMPRUM v Domě pionýrů a mládeže. Stal se ze mě vedoucí oddělení estetické výchovy. Místní výtvarníci mě přijali mezi sebe. Jednou mi jeden z nich sdělil: „Nech si to pro sebe. Jsem farář Církve československé husitské. Sháníme spolupracovníky pro náš časopis. Mohl bys dodávat ilustrace?“ Ale co mně oslovilo, byla v této církvi žena – biskupka v Rychvaldu. Organizovala tajná seznámení s Biblií. Vysvětlovala nám, že Bible je pro každého z nás mapou života, návodem na cestu, světlem které svítí na cestu, každému z nás dokáže změnit život... její kázání bylo pohlazení na duši, přicházela se srdcem na dlaně. Bylo pro mě skoro nepochopitelné, že poslouchala tvrdé rockové kapely stejně

jako já: Deep
Purple, Led
Zeppelin, The
Rolling Stones
e.t.c.

Takový ryze
ženský, emotivní
přístup mi scházel
po přestěhování
do Valašského
Meziříčí. Nejen
tam. Doposud,
hlavně u katolíků,
kněží. Kazatelé
měli perfektní

kázání s mužským, přesným, racionálním přístupem, myšlením. Protože nic není náhodou, do cesty mi vstoupil Franta Tomanec. Ten mně pozval do Církve adventistů sedmého dne. Vyhovuje mi zde takový rodinný systém, civilní přístup. Všichni se mezi sebou známe. V modlitebně stačí na zdi věta, myšlenka z Bible z žalmu.

Za krátký čas se zde stal pro mě minizázrak. Po několika letech se vrátila Iva. Jakoby nás polila živou vodou. Aktivně se zapojila do činnosti církve. Vzdáleně mi připomněla husitskou biskupku. Mimo jiné začala realizovat a vydávat zpravodaj. Baly to i pro mě šance se zase uplatnit ve své profesi. Každý autor, dopisovatel je pod svým příspěvkem podepsán a plně si zodpovídá za svůj výtvar.

Nedokážu pochopit, že všechno zvládá, i když má dvě ratolesti v těch nejlepších i nejdivočejších letech. Zaměstnání pedagožka. Tak tohle všechno bych

nezvládl ani za milion měsíčně. Jako správná workoholička si laťku posunula pěkně vysoko, jako by netušila, že už ji nelze snížit.

Při nějakých volbách na plakátech zářila jako rudá růže mezi kamením. Nic mi do toho není, ale v duchu jsem jí říkal? „Ženská neblázní, i workoholici mají své možnosti,

hranice, mantinely. Přibrzdi, přibrzdi, přibrzdi...“

Každý z nás procházíme symbolicky svou křížovou cestou, každý obrazně neseme svůj kříž. Někdo větší, někdo menší, někdo těžší, někdo lehčí. Na nějakém výletě za hranice všedních dnů škemrala dcera Adélka po lvě malého psa. Marně jsme jí s Frantou Tomancem nákup rozmlouvali. Ze své zkušenosti vím, jak to většinou končí. Můj syn vyškemral kokršpaněla. Vydržel si s ním hrát dva až tři měsíce. Pak nastoupila exmanželka a nakonec vše spadlo na nového přítele. Co myslíte, jak to dopadlo u Chárů?

Iva nenosí své problémy, starosti, bolístka na tržnici. Neotravuje s tím ostatní. To bych také nedokázal. V sobotu hraje svou sociální roli. Je příjemná, vstřícná, obětavá, usměvavá. Spolu s Frantou T. sedíme v modlitebně v poslední řadě. Já si tak sem tam prohlížím manželské páry před sebou a medituji, zamýšlím se nad tím, že vlastně všichni mají partnery ušité sobě na míru. Na cestě životem potkali to nejlepší. Tetě lvě to trvalo trochu déle, stejně tak Petrovi, ale nakonec se vše v dobré obrátilo.

Prosím Ivo buď stále workoholičkou. Nepovoluj ve své iniciativě, hodně zdraví a ať se ti dále daří dělat možné i nemožné věci.

P.S. mladí, řekněte rodičům ať vám vysvětlí, jak se živořili v totalitní normalizaci.

Jindřich Oleš

Jak se žije ve sboru Vsetín

Vzpomínky na Vsetín

Valmezákům to neříkejte, ale Vsetín je má srdeční záležitost. Z mých rodných Kateřinic to tam bývalo nějakých jedenáct dvanáct kilometrů. Ještě před dobou zákazu činnosti církve, to znamená začátkem padesátých let, mě do tamějšího sboru rodiče občas přibrali a postavili vepředu na židli, z níž jsem pak odrecitoval nazpaměť naučenou básničku. Mohl jsem mít asi tak pět rok, a pokud si pamatuji, bylo to v pronajatých prostorách vsetínské Snahy. Tuším, že ta historická budova naproti mostu přes Bečvu doposud stojí.

Další mé vzpomínky se už pojí s rodinou Svrčkových. Tato typicky kazatelská rodinka zde vystřídala předtím sloužícího bratra Sobotku. Někaký čas se sbor scházel v jejich nevelkém bytě na Štěpánské ulici. Neobvykle akční strýc Svrček, jak jsme mu říkávali, jednoduše proboural příčku mezi ložnicí a obývánkem, prostor oddělil těžkým závěsem, který se každou sobotu rozhrnul a do něj a vedlejší kuchyně se pak natěsnilo celé tehdejší valašské stádečko. To bylo v dobách, kdy kromě kromě obligátní trojice, tedy Vsetína, Meziříčí a Kateřinic byly jeho součástí i Liptál a Hošťálková. K obědu se pravidelně podávala valašská kyselice, patřičně naředěná podle počtu zúčastněných oveček. O první sobotě v měsíci, kdy se v okresním městě pravidelně srocovaly všechny zmíněné sbory, to mohlo být až kolem osmdesáti devadesáti lidí. Že musela nejméně jedna třetina celou dobu pobožnosti postávat po stranách či v různých zákoutích, netřeba zajisté připomínat.

Poněkud nekomfortní shromažďování vyřešilo až zakoupení zchátralé ruiny někdejší židovské synagogy. Stála hned pod hřbitovní zdí a její sousedství zdobily vyvrácené pomníky s německými nápisy. Šikovné české ručičky bezpočtu ochotných brigádníků budovu rychle proměnily k nepoznání a v šedesátých letech už mohla sloužit k bohoslužebným účelům. Díky každoměsíčnímu shromažďování valašských ostatků zde spontánně vznikla docela soudržná parta mládežníků, které se začal intenzívně věnovat nezapomenutelný meziříčský Bláža Balcar se svou chotí Alenkou. Každý druhý z nás tehdy uměl hrát na kytaru, což byl v sakrálním prostředí přinejmenším podezřelý hudební nástroj. Dokonce natolik že se s jeho čím dál častějším užíváním v modlitebně musel zabývat slovatný vsetínský výbor. Odsouhlasil usnesení, že v nebi se na žádné kytary hrát nebude, a stejně tak tomu bude i na Vsetíně. Naštěstí jsme vážené bratry a sestry neuposlechli a tehdejší trend módních mládežnických písní protlačovali na Valašsku dál.

Léta zlatá šedesátá byla zajímavá i z personálního hlediska. Nosné sloupoví vsetínského sboru tenkrát tvořily rodiny Kubičkových, Juřínkových, Daňkových a už vzpomínaných Svrčkových. Ne vždycky žily v absolutní harmonii, ale to už k adventnímu folklóru jaksi odnepaměti patří. Dosud se mi vybavuje i celá řada ostatních pozoruhodných osobností. Třeba statný bratr Kuběna nebo o něco drobnější strýček Valchář, o němž se obecně říkalo, že „voní“ capem. Tedy, kozlem, kterého k potěšení valašských koz a jejich nezbytné reprodukci přechovával ve svém chlívěčku. Milovali jsme také tetu Babulovou, co dělala bezvadné jeřabinové kompoty nebo strýce Studeníka, jež přijížděl do sboru na těžkém předválečném bicyklu a aktivně vstupoval do diskuze sobotní školy neměnnou větou: „Tož, já bych chtěl k temu říct' totohfe...“ Z paměti nevyvizí ani sestra Mikulčáková z Potůčků, jíž jsme přezdívali „Tetinečka“, protože se neuměla vyjadřovat jinak než ve zdrobnělinách. Anebo svérázný misionář Josef Kubičik, jež kromě funkce adventistického kazatele zastával i post předsedy JZD Oznice. Osedlával několik obstarožních dvoutaktních motorek a později i bojový kabriolet KDF z poslední světové války, který díky použití mnoha metrů vázacího drátu držel stále pohromadě. Hrdě v něm popovázal i svoji snoubenku, věhlasnou lékařku Milenku, která za ním přiletěla až z Ameriky, kde nezapomenutelný Josef nakonec natrvalo zakotvil. Jeho bratr Karel byl z úplně jiného těsta. Choval se distingovaně, patřil mezi uznávané amatérské výtvarníky a postrádal smysl pro humor. Opakovaně to dokazoval při pozdějších „Pochodech šílených krav“, jejichž název mu ležel až nadosmrti v žaludku. Také další Karel, v tomto případě Daněk, se prezentoval jako slovník akademický malíř. Se svou chotí Marií tvořil ve své době pěvecký duet, jehož prostřednictvím spolu obšťastňovali svatby, pohřby, besídky i běžná shromáždění. Zmíněná Marie byla rovněž dirigentkou sborového zpěvu. Když při nácviku zpěvu někdo vyrušoval, okamžitě reagovala varovným zvoláním „Františku!“. Dodnes pořádně nevím proč :-). Při vzpomínkách na Vsetín, které by daly za knihu, se mi zákonitě vybaví také vždycky dobře naladěný stolařský mistr Miloš Juřínek, Kubičiková Vlasta, co doma v peci pekla nedostižné frgály či její manžel Jan, který v tataláckém chlévě vykrmoval statné býky. To je také asi jediná tradice, která v případě vsetínského sboru přežívá až do dneška. Zkrátka a dobře, sladké šedesátky dávno pominuly a i na víceméně konzervativním Vsetíně je všecko jinak. Někdejší synagoga už dávno slouží jinému účelu a Vsetíňáci dobrých padesát roků okupují jinou budovu s prostornou modlitebnou, solidním zázemím, bytem pro pastora a hladomornou. Zůstává otázkou, zda do tohoto sboru budou i nadále dosazováni kazatelé za odměnu, tak, jak tomu bývalo v minulosti, anebo z

úplně jiných důvodů. Proslýchá se totiž, že tam teď mívají neobvykle živou sobotní školu a občas i neobvykle napínavé teologické diskuze. Asi je to tak dobře. Určitě lepší, než kdyby se dřímalo. Každopádně je za mne škoda, že se valašské sbory na Vsetíně srocují jenom jedenkrát, nanejvýš dvakrát do roka. Uvítal bych, když už ne měsíční, tak aspoň čtvrtletní interval. Mimo jiné proto, že tam k obědu servírují hned čtyři druhy polévek. A jednu chutnější než druhou!

Jak už bylo předesláno, vsetínský sbor je mojí srdeční záležitostí. A tak mu přeji, aby byl i nadále útočištěm, které nabídne bezpečí, útěchu, lásku a naději. Místem, kde slovo Bůh není prázdným pojmem, ale živou skutečností.

Franta Tomanec

Jak vnímám vsetínský sbor?

Vsetínský sbor si žije svým poklidným životem bez větších výkyvů, ve vedení sboru jsou dlouhodobě většinou rodáci tohoto sboru. Vnímám, že i kazatel do tohoto poklidného fungování, které je opřeno o jednotlivce, zapadnul, a nemá tendenci věci měnit.

Po sborových volbách v letošním roce se v některých služebnostech objevily nové tváře a s nimi i nadšení věci posouvat a měnit. Největší změna se týká

sobotní školky pro děti, kde se obměnila většina týmu, děti se více zapojují do pobožnosti zpěvem, jednou čtvrtletně mají vlastní dětskou bohoslužbu, jsou připraveny příběhy pro děti.

Od doby Covidu se začátek pobožnosti posunul na 9:30 h, pro některé je to stále brzy. Občas nastává dilema, zda naplníme dvě třídy sobotní školy. Většinou se to podaří, každá třída sobotní školy má totiž svá specifika.

V našem sboru funguje pathfinderský oddíl Orli, kde se děti schází 1x za 14 dní v neděli. Mimo běžné schůzky se zapojují také do aktivit sdružení – Múzička, Helfštýn. V zimním čase je zajištěna tělocvična, jednou ve čtvrtletí přespávačka.

Mládež, která nám ve sboru dorůstá, má svůj čas v pátek podvečer 1x za 14 dní. Mládežníci obohacují průběh bohoslužby zpěvem, čtením z Bible či příběhy pro děti.

Pomalinku si svůj prostor nachází holčičí skupinka 1x za měsíc v sobotu nebo v neděli, její náplň se teprve formuje.

Pondělní podvečer 1x za 14 dní se dveře naší modlitebny otevírají zájemcům o studium Bible z řad veřejnosti.

Mým přáním je, aby se pro nás (místní i přespolní) naše sborové společenství stalo zázemím a místem, kde by nám bylo dobře a s radostí bychom sem přivedli i své přátele.

Pavlaína Miklicová

Pro mě je docela obtížné popisovat sbor a dění v něm objektivně. Je to moje širší rodina už více než 66 let. Někdo tomu říká také provozní slepota. Mnohě rád přehlédneš a vidíš věci pozitivněji, které jiní vidí kriticky.

Objektivně jsem v našem společenství spokojený a myslím, že každý se v něm může cítit svobodně a prožívat svou víru ve společenství bratří a sester všech věkových skupin od dětí až po seniory. Naše děti a mládež se schází v sobotní školce, Pathfinderu, schůzkách mládeže a sobotním studiu Bible. Jsem rád, že mají hudební nadání a mohou naše bohoslužby obohatit hudbou a zpěvem. Také sobotní, ranní studium Bible navštěvuje většina členů a diskuze jsou podnětné a někdy i bouřlivé. Ve sboru pracují někteří v rámci ADRy a také s lidmi na okraji společnosti. Jednotlivci jsou zapojeni jako knižní kolportéři.

Vždycky se těším na setkání s lidmi, s kterými sdílím společnou naději a také radosti a starosti jako v každé rodině.

Jaromír Juřínek

Pár řádků o vsetínském sboru – společenství

Vsetínský sbor je pro mne společenstvím, které tvoří rodinu a zázemí pro bratry a sestry různých rodinných klanů, které zde mají již své dlouholeté kořeny, a to je pochopitelné. Dává však i příležitost sloužit svými dary lidem, kteří se tu ocitli jako „naplavenina“. Snažíme se nacházet a rozvíjet, alespoň po drobných krůčcích, příležitosti k budování vztahů.

Ne vždycky jsou v životě i tohoto sboru jednoduché chvíle, ale je to možnost společného hledání cest, pokory a vybrušování našich charakterů, kde se projeví naše víra i láska k Bohu a sobě navzájem – zkouška toho, kdo je u mě osobně na prvním místě.

Lidka Obadalová

Distillations

Written by Nathan Davis Pitchford

After every winter comes the spring;
after every dark night comes the dawn.

Every night each one of us dies
to the old day.

Every morning each of us is born
to the new day.

What will that new day look like?

Every morning we plant a seed;
that seed is the choice
of how we will look at the day.

A seed-choice grows into a day;
the days grow into weeks
and months and years.

How do the years flower?

According to the seeds of our daily
choices.

If we choose to plant our lives every
morning

with seeds of love and hope,
then we will all grow together

into the garden of God.

Po každé zimě přichází jaro;
Po každé tmavé noci přichází
svítání.

Každou noc každý z nás umírá
ve starém dni.

Každé ráno se každý z nás narodí
do nového dne.

Jaký bude ten nový den?

Každé ráno zaséváme semínko;
semínko volby

jak se budeme na den dívat.

Semínko roste v den;

dny přerůstají v týdny
měsíce a roky.

Jak kvetou roky?.

Podle semínek našich
každodenních rozhodnutí.

Pokud se rozhodneme sázet

každé ráno svými životy

semínka lásky a naděje,

pak budeme všichni společně

růst

do Boží zahrady.

Přeložil Ján Petrovič

APOŠTOLSKÝ VÁNOČNÍ JARMARK

Nereagovat na opakovaná pozvání Jiřího na apoštolský vánoční jarmark by bylo poněkud kruté. A tak se o první adventní neděli objevuje v budově Numeri poměrně dost adventistických přeběhlíků. Ti, co přišli už na první dějství, což je speciální bohoslužba, mají šanci zažít něco nevšedního. Jak se za chvíli ukáže, poměrně krátká pobožnost nabídne účastníkům víc než deset křesťanských konferencí. Poté, co převážně dámské hudební uskupení přednese několik vánočně laděných písní a skupina přítomných Ukrajinců vyzpívá tklivou modlitbu za svou těžce zkoušenou vlast, zavládne mezi posluchači dokonalé ticho. Na promítacích plochách se objeví autentické záběry z nedávného pohřbu. V čele nekonečného průvodu vzlykajících lidí je vidět naprosto

zlomeného muže a čtyři velké fotografie. Připomínají jeho manželku a tři děti, které v polovině listopadu zahynuly v troskách domu, na němž přistála ruská raketa. Nejmladší dcerce byly teprve dva měsíce...

Na scéně se poté objevuje Konstantin Melnik, pastor spřáteleného křesťanského společenství z ukrajinského města Krivyj Rih a říká: „Toho člověka, který přišel v jediném okamžiku o celou svoji rodinu, jsem osobně znal. Když jsem se s ním po té nepředstavitelně tragické události modlil, jeho pláč

nešlo utišit. Plakal jsem s ním, tak jako všichni v jeho okolí. Takové výjevy vidíte na současné Ukrajině stále. Pohřební průvody, svištěcí rakety, hořící domy. Snažím se pomáhat zhrouceným lidem a přitom sám z toho mám neuvěřitelné trauma. Toto je předvánoční obraz země, ve které musíme žít...”

Kostá, jak mu tady říkají, poté otevírá Boží slovo. Poukáže na dvě místa v Matoušově evangeliu, která se týkají narození Božího syna. Na jedné straně poselství andělů zvěstujících velikou radost z narození Spasitele, na druhé neutišitelný pláč matek, které díky Herodovu výnosu oplakávají smrt svých dětí. Život a smrt v jednom, realita prvních vánoc a realita současné Ukrajiny. „Neumím si představit, jak to může zvládat člověk, který nemá Boha. Nemá se o koho opřít a sám to neustojí“, dodává Kostá. Desetiminutové kázání končí poděkováním za pomoc, kterou valašští apoštoláci sourozencům z uvedeného města dlouhodobě poskytují. A jako důkaz vděčnosti předává místnímu sboru autentickou bojovou zástavu přímo z fronty, podepsanou mnoha tamními vojáky.

Jakkoli v uších posluchačů, mezi kterými je dnes i dost nevěřících, doznívají právě pronesená slova, nastává čas k zahájení dalšího dějství. Ten kdo má hlad, si musí vystát docela dlouhou frontu. Za stokorunu si může koupit hovězí guláš, valašskou kyselici nebo obligátní řízek. Adventisté si pochopitelně dávají to prvně jmenované. Mimo jiné proto, že se jedná o vyloženě košer záležitost, na jejíž přípravu jsem předešlého dne v roli rádobyrabína osobně dohlížel. Výtěžek z prodeje uvedených krmí jde na dobročinné projekty, především na pomoc Ukrajině. Totéž platí o všech stáncích, které obkroužily takřka celý shromažďovací sál. Nejméně dvacetiletá tradice vánočních jarmarků motivuje členy společenství, aby už v předstihu pletli šály či čepice, vyráběli marmelády, tinktury a speciální mýdla, malovali obrázky, pekli všelijaké dobroty a připravovali tisíc dalších věcí, to vše jen proto, aby se nezištně pomohlo tak či onak potřebným. A protože moje choť je u apoštoláků poctěna Jidášovým údělem, tedy funkcí pokladníka, jako jeden z prvních se dovídám výsledek jarmarku. Věřte nevěřte, během dvou hodin se tržba vyšplhala na nějakých 190.000 českých korun. Něco málo půjde na pomoc Etiopii, něco na aktivity zdejších mládežníků, ale nejméně sto padesát tisícovek poputuje na nešťastnou Ukrajinu. Jak se zdá, máme co dohánět...

Takže, milý Jiří, moc děkujeme za pozvání! Mohli jsme nasát něco z hutné ukrajinské atmosféry a tím si uvědomit, jak jsou naše problémy malicherné. A snad i svou troškou nepatrně přispět do vašeho dobročinného mlýna.

Franta publikán Tomanec

Meziříčská chuligánská vánoční bohoslužba

Neděle 15. prosince roku 2024 byla, jak by řeklo pár členů naší církve, velice pozeňnaná neděle a to z prostého důvodu, zcela naplněného sálu naší modlitebny členy bezdomovců nebo jak říkají jiní, Chuligánů, kteří se jednou za měsíc u nás scházejí k bohoslužebným setkáním.

Tato neděle byla ovšem trochu zvláštní a to proto, že se konala v předvánočním čase. A tak vedle naší kazatelny byl umístěn svítící vánoční stromeček a pod stromečkem stoleček a pod stolečkem spousta různých dárků a dárečků, připravených pro obdarování přítomných shromážděných.

Slovo spousty je na místě, protože ještě před týdnem jsme zvažovali případné dokoupení dárků se sborové pokladnice, protože jsme počítali s 50-60 ks různých dárku, které byly potřeba shromáždit právě pro tento nedělní den. Nakonec to však nebylo vůbec zapotřebí, protože dárků se sešlo opravdu mnoho od členů i nečlenů našeho společenství a tak sborová pokladna zůstala nakonec nedotčena. Jako hospodář místního sboru tedy i tímto moc a moc všem dárcům děkuji.

Byl jsem osobně přítomen až do oběda, který byl také velice pestrý a určitě i chutný, a proto vlastní rozdávání nebo přidělování dárků z pod stromečku jsem přítomen nebyl. Ale protože nezbyl ani jediný, věřím, že panovala spokojenost a že se na každého z účastníků dostalo. O tom by však mohli informovat druzí, kteří setrvali až do úplného závěru nedělní bohoslužby.

Takováto akce byla, pokud mě moje mysl neklame, druhá v pořadí a to jsem tady v tomto sboru již celých 35 let. Ale i to je moc dobře a věřím, že pokud dožijeme ve zdraví i příští vánoce, budeme naší štědrost a ochotu vůči jiným lidem, kteří nám to nemohou vrátit, moci znovu opakovat. To mi ostatně dává podstatně větší smysl adventu a připomínání si narození Ježíše, než dávání dárku sami mezi sebou doma v našich rodinách.

Váš farizejsky smýšlející Petr Chára

„Kdybych mluvil v jazycích lidí i andělů, bez lásky je to jen dunění zvonu, řinčení činelů.“ 1Korinským 13:1

V následujících verších nám Bůh říká, že i kdybychom hory svou vírou přenášeli, nebo rozdali vše, co máme, třeba obětovali i vlastní tělo, bez lásky je to k ničemu.

A stejně tak na vánoční bohoslužbě "chuligánů", jak si říkají, byla nejdůležitější láska, jenž tam šla cítit. Láska od Boha, láska k Bohu, láska k bližnímu i láska od bližního.

Každý, z těch zdánlivě maličkých, byl obdarován nejen krásnými dárky, které se ve velkém počtu naskládaly pod stromečkem a také bohatou hostinou po bohoslužbě, ale především pocitem, že na nich záleží a náš Bůh a spasitel, Ježíš Kristus, je miluje a díky jeho milosti a lásce je také my, bratři a sestry z církve, milujeme, myslíme na ně a dostáváme od Boha takovou příležitost pomoci a být obdarováni laskavostí.

Dechberoucí, slyšet mnohá svědectví lidí, kteří prošli v životě tolika těžkými zkouškami, dalšími právě prochází a v těchto těžkých chvílích se zastavili, aby zpívali krásné chvály oslavující Ježíšovo jméno. „Vyvyšuji Tebe, Pane, nad tímto dnem. Vvyšuji Tebe, Pane, nad každým člověkem. Vvyšuji Tebe, Pane, nad vším, co stvořeno jest. Vvyšuji Tebe, Pane, i nad svým životem...”

Děkuji Bohu za možnost tam být a cokoliv připravit, velké díky patří každému, kdo se o tento jejich Štědrý den postaral a umožnil jim ho společně prožít a obdaroval někoho jak pozorností věcnou, tak třeba i modlitbou, svou přítomností, nebo popovídáním. V mnoha okamžicích jsem měla slzy v očích. Díky, tatínku náš nebeský, že se o nás všechny tak staráš svou nekončící trpělivou láskou. Haleluja!

Lucka Haasová

Když jsem na sborovém WhatsAppu spatřil nádherně zabalené dárky od Lucie, které nezištně připravila pro bezdomovce, zatoužil jsem se stát vánočním chuligánem. Ti se už podruhé před svátky scházejí v naší modlitebně, aby si připomenuli narození Zachránce. Letos se jich do sálu nahrne tolik, že se někteří z domácích nemají kam posadit. Odhaduji to na devadesát až sto lidí, takže nový rekord shromažďovacího sálu! Popis bohoslužby nechám na povolanějších, ale dovolím si vypíchnout pár pozoruhodností. Třeba návštěvu ostravského herce a přiblížení procesu jeho obrácení od běžného světského života k živému Bohu. Nejvíc mě ale zaujme osobní svědectví několika současných či bývalých bezdomovců. Mimo jiné naznačí, jaká muka Vánoce lidem na ulici každoročně přinášejí. A jak je těžké, skoro až nemožné, bojovat s démonem alkoholu, který je vytrvale zotročuje. Dvě poslední vyznání však dosvědčí, že i bludný kruh je možné prorazit. S podporou dobrých lidí, ale především díky reálnému zásahu Vyšší moci.

Rozjímání nad Písmem i hlasitě vyzpívané chvály střídá nezbytné rozdávání vánočních dárků. Připravili je sourozenci z nejruznějších křesťanských společenství. Ze Vsetína, Kroměříže, Holešova, pochopitelně i z Valmezu a

možná i z dalších neznámých koutů. Náčelník Mefo vybírá několik spolehlivých sestřiček, především z přítomné chválící kapely, a ty se hned ujímají nelehkého úkolu. Rozdat mezi stovku neznámých lidiček přibližně stejný počet balíčků či balíčků. Pokud jsou označeny nápisem muž či žena, mají úkol snadnější. V opačných případech musí připustit moment překvapení. Zažívám ho sám, když se i na mne vrhne jedna z akčních asistentek. Protože s chuligány tak trochu splývám, vnučuje mi docela úhledný balíček. S úsměvem a velkými díky samozřejmě odmítám. Některé dárky jsou rozbaleny hned, jiné se stěhují do tašek a igelitek, které bezdomovci s sebou poponášejí. Výlevy emocí, známé ze štědrovečerní atmosféry, tu však nehledejte. Někteří chuligáni opakovaně děkují, jiní své pocity úspěšně skrývají. V každém případě modlitebnu ovládá velice přívětivé ovzduší, z něhož se nikomu na čerstvý vzduch moc nechce.

Tedy, pokud nepřijde neodolatelná chuť na cigaretu. Ale závěrečné dějství opět přiláká většinu přítomných zpátky do tepla. Jakkoli do Vánoc ještě zbývá nějakých devět dní, bude se podávat slavnostní, vánočně laděný oběd. Člověk si klade otázku, zda má takováto akce nějaký hlubší smysl. To ví jenom Bůh. Ale pokud je takový, jak nám jej představují Svatá Písma, určitě má z dnešního chuligánského sročení radost. A jestli se nějaký bezdomovec někdy protáhne kolem sborové budovy, třeba si vzpomene. Na trochu tepla, na bohaté pohoštění a možná i na ponožky či rukavice, které jej ochránily před zimou. A dost možná i na některá pronesená slova Písma či vyzpívaná vyznání. A všichni ti, kteří se obtěžovali s chystáním dárků pro nejposlednější z posledních,

jednou pravděpodobně zaslechnou známá slova ze známých úst: „Cokoli jste udělali pro nejmenšího z těchto mých bratrů, to jste udělali pro mne.“

Moje touha stát se vánočním bezdomovcem se nakonec přece jenom vyplní. K mému absolutnímu překvapení se o předvánoční sobotě na zadní lavici modlitebny objevuje svěže zelená taška s mým jménem a emblémem chuligánské církve. V ní ještě bezdomovecké tričko, propiska a několik sáčků s různými dobrotami. Především ale přenádherně ilustrovaná knížka, s texty žalmů a Janova evangelia. Zcela určitě nejkrásnější knižní dárek posledních let! Mezi listy je vsunuté Mefem napsané přání zakončené odkazem na Žalm113, 7- 8 : „Chudáka umí z prachu pozvednout, ubožáka bere ze smetiště, mezi knížaty jim dává usednout, mezi knížaty v lidu svém.“

Franta Tomanec

Úvodem velké poděkování naši církvi a společenství za to, že umožnili naším chuligánům pobožnost v naší modlitebně. Taky poděkování za připravené dárky. Poděkování všem sestrám, které uvařily, napekly, aby se mohli naši bratři najíst. Měli ranní kávu a něco dobrého.

Před sborem bylo plno a všichni si měli o čem povídat. Mefo všechny pozdravil. Vyvolal účastníky z Kroměříže, hodně rukou bylo nahoře a nechyběl aplaus. Následoval Vsetín, Rožnov, Valmez. Mefo vzpomněl jak začínali o osmi lidech a děkoval Pánu Bohu za všechny, kteří přijeli. Dokonce jeden přijel taxíkem, což vyvolalo velký smích a aplaus. Mefo vyprávěl o Pánu Ježíši a vzpomněl verš, že lišky mají svou noru, ale pán Ježíš neměl kde hlavu složit. To připodobnil k těm, kteří přišli. Následovala modlitba a chvály písní k našemu Bohu a Ježíši Kristu. Bylo mi moc dobře, seděla jsem se Simonkou a naším Frantíkem. Potěšující pobožnosti byl přítomen náš Peťa i Milošek. Je to zážitek být s chuligány, jsou bezprostřední, určitě i unavení. Ale přišli, aby alespoň na chvíli zapomněli na své starosti a problémy. Každý z nás potřebuje slyšet, že nás má někdo moc rád a že o nás stojí Pán Ježíš, který se za nás obětoval a který jediný nás může očistit od všeho zlého a odpustit nám. Tak vysílám velký dík k nebesům a ke všem, kteří to připravili, a naším chuligánům přeji vše dobré. Tak zas někdy přistě.

Sváta Balážová

Beseda ADRA Klubu zdraví

Poslední přednáškou tohoto kalendářního roku nám posloužil fotograf, průvodce a dobrodruh Tomáš Štěpán. Společně jsme navštívili severní Vietnam, Kambodžu a Laos. Cestu jsme odstartovali v Hanoi, městě plném

života a skvělého jídla. V hadí vesnici jsme se zúčastnili netradiční hostiny. Hostina začíná servírováním čerstvé hadí krve se silnou pálenkou a stále bijícím hadím srdcem. Další zastávkou bude turisticky neznáma oblast Moc Chau, kde jsme se na chvilku stali učiteli angličtiny v místní škole. Seznámili jsme se s náročnými podmínkami života etnických menšin v horách, viděli jsme místní zvyky a typické asijské pokrmy. V sedle skútrů jsme se vydali do horské oblasti Ha Giang. Nekonečné rýžové terasy, přírodní termální prameny, nocování u místních a ochutnávka místní pálenky – 62% alkoholu. Zakusili jsme, jaké jsou nedělní trhy s různými etniky – Květinoví Hmongové, Černí Hmongové nebo Červení Dzaové. Zabloudili jsme i do etnické vesnice, kde děti bělocha ještě neviděli. V závěru cesty jsme si odpočnuli na lodi během plavby zátokou Halong Bay, která patří mezi 7 přírodních divů světa.

Kambodžské království v sobě skrývá mnohá tajemství a velmi rozporuplnou historii. Kambodža má za sebou neuvěřitelnou historii, která šokuje na každém kroku. Ať už to jsou stovky nádherných chrámů khmerského města Angkor

a nebo hrůzná vláda Rudých Khmerů v čele s nekrutějším diktátorem světa Pol Potem. Vedle historických milníků nás čekala i návštěva města krabů a ochutnávka světoznámého kambodžského pepře na pepřových plantážích. Na závěr cesty jsme si “zavegetili” na skoro opuštěných ostrovech, kde si můžete

zaplavat s největším žralokem na světě a ochutnat i kambodžskou specialitou – smaženého sklípkana.

Pokračovali jsme do zaminované země Laosu, kde jsme v pralese hledali tlustokožce. Cesta na skútrech byla náročná a vedla nás po hranici s Čínou. Zde náš průvodce s přáteli projeli jako první běloši doposud neotevřenou horskou silnici. Nakonec jsme se svezli po jedné z nejdelších řek na světě, po řece Mekong.

Přednáška byla spojena s ochutnávkou pravého vietnamského zeleného čaje zakoupeného přímo z čajové plantáže. Během ochutnávky jsme viděli předměty dovezené z asijského trhu.

Přejeme Tomáši Štěpánovi mnoho nových cestovatelských zážitků a budeme se těšit, že se s námi o ně podělí opět v příštím roce.

Iva Chárová

Zamyšlení laických nekazatelů

Střípky z fyziky: Láska

Naprosto vás pochopím, když se po přečtení nadpisu rozhodnete moje zamyšlení přeskočit a pokračovat na další stránce. Mít za bratra někoho, kdo vám neustále předkládá něco z matematiky nebo fyziky, musí být pěkně otravné. Pokud ale laskavě překonáváte odpor k fyzice, snad nebudete nakonec litovat.

Dnes (v pondělí) jsem se pustil do přípravy shrnutí prvního úkolu v novém čtvrtletí. Po pár minutách jsem studium přerušil, protože jsem se rozhodl napsat tento článek. Z výšin duchovního zamyšlení jsem se snesl do hlubin fyzikálních faktů.

Asi nebudu daleko od pravdy, že se nenajde ani padesát, ani čtyřicet, ani třicet (a možno jen míň než deset) čtenářů, kteří umí matematicky popsat zákon gravitace, Coulombův zákon nebo zákon o magnetismu. Protože to je pro mé zamyšlení důležité, tak ho na tomto místě proti vaší nelibosti uvedu:

$$F = \epsilon * m * M / R^2$$

kde **F** je přitažlivá síla, ϵ je fyzikální konstanta, **m** je hmotnost tělesa, **M** je hmotnost Země a R^2 ($R * R$) je druhá mocnina poloměru Země. Představme si, že to malé **m** jsme my. Jakou silou jsme přitahováni k Zemi? Sílou, která závisí především od vlastností naší matičky Země. Její hmotnosti a poloměru. Isaac Newton ale vyzkoumal, že tento fyzikální zákon se netýká pouze zemské přitažlivosti, ale platí pro dvě libovolná hmotná tělesa. Ten složitý vzoreček se teď pokusím popsat mnohem jednodušším způsobem slovně. Síla přitažlivosti je tím vyšší, čím je součin hmotností obou těles větší a na druhé straně je tím menší, čím je vzdálenost mezi nimi větší. Stejná zákonitost platí pro elektrické náboje nebo magnetické pole. Když přiblížíme dva magnety dostatečně blízko k sobě, tak je magnetická síla spojí dohromady. Se stejně vzdálenými kusy hliníku ale gravitační síly, na rozdíl od těch magnetických, ani nepohnou.

Fyzici odhalili, že přitažlivost je vlastností každého hmotného tělesa. K tomu, aby se přitažlivost projevila, musíme mít dvě hmotná tělesa. Jedno se totiž nemá s čím přitahovat. Ve vzorečku vás možno upoutalo jedno malé „**m**“ a jedno velké „**M**“. To proto, že ve srovnání s naší Zemí jsme pouze malé zrníčko, malinkatý atom, to malé „**m**“, zatímco Země je obrovská hmotná koule „**M**“. Síla přitažlivosti je velká a měřitelná, ne kvůli naší „maličkosti“, ale kvůli velikosti Země.

Opusťme ale gravitační zákon a věnujme se Zákonu lásky. Láska je mírou vztahu mezi bytostmi. Asi nemá smysl mluvit o to, že jedna kulička má ráda jinou

kuličku. Stejně tak ale nemá smysl věta, že „Bytost má ráda“. Je logické, že ta věta postrádá předmět. Koho má ráda? Dovolím si, podobně jako to udělali fyzici, rozšířit platnost Zákona lásky na všechny bytosti v celém vesmíru. Tak jak Bůh vložil do stvořené hmoty vlastnost přitažlivosti, tak vložil do stvořených bytostí schopnost milovat. Ta určitě nezávisí na hmotnosti, postavení, bohatství, nebo jiných lidských vlastnostech a schopnostech. Ve vztahu asi nebude rozhodující zeměpisná a fyzická vzdálenost mezi osobami, ale spíše to bude veličina, která je mírou vzájemného porozumění, důvěry, přejícnosti,

starostlivosti či mnoha dalších vztahových hodnot. V tomto pojetí míra lásky s klesající „vztahovou vzdáleností“ roste. Pokud v gravitační zákon obsahuje malé a velké „ m “, v Zákoně lásky by mohlo vystupovat velké „ L “ a malé „ l “. Velké „ L “ je mírou Boží lásky. I když je nebe

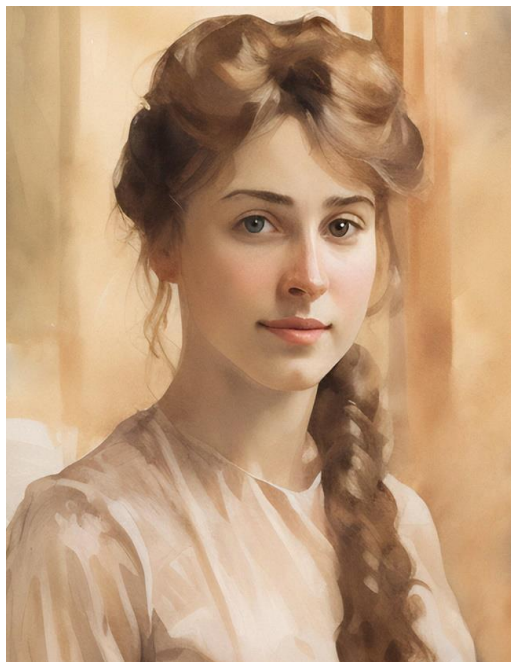
fyzikálně velmi vzdálené od země, Boží nekonečná láska v mém přirovnání dosahuje „matematicky“ nevyčíslitelnou hodnotu, právě kvůli nekonečné hodnotě velkého „ L “.

Abych byl objektivní, musím se ve svém zamyšlení zmínit také o odpudivých silách. Dva stejné náboje se nepřitahují, nýbrž odpuzují, stejně jako dva stejné póly dvou magnetů. I když se ve fyzice mluví o antigravitaci, neznám nějaké snadno pochopitelné přirovnání tohoto jevu. Vůbec si netroufám v tomto zamyšlení popsat vztah mezi Bohem a padlým archandělem. Mezi lidmi se říká, že protiklady se přitahují. Asi proto, že výjimky potvrzují pravidlo. Oblast vztahů mezi lidmi je určitě mnohem složitější, než jsem se pokusil naznačit v tomto zamyšlení, a proto ho neberte jako objev nového zákona. Spíše se jedná o zamyšlení v úvodu studia úkolů nového čtvrtletí, které nesou název „Boží láska a spravedlnost“. Boží láska je především jeho podstatou, kterou vložil jako svůj obraz do všech stvořených bytostí. Tato skutečnost by měla vždy dominovat nad všemi přívlastky, které ve snaze pochopit její božský rozměr, úkoly přinesou. Měla by dominovat také nad matematickým, fyzikálním, logickým nebo filozofickým chápáním Boží spravedlnosti.

Ján Petrovič

Písničky s příběhem

Píseň č.123 – „Můj Pán mne volá“

Elvina Mable Reynolds se narodila 4.června 1820 (nebo 1818 nebo 1822, zdroje se liší) v historickém městě Alexandrie ve Virginii. Elvina jako dcera kapitána Davida Reynoldse vyrostla v rodině, kde se vedení a služba cení. Ačkoli podrobnosti o roli jejího otce jako kapitána zůstávají neznámé, síla charakteru a víra, kterou Elvina později projevila, naznačují, že byla vychována v domácnosti, kde byly takové ctnosti pěstovány a podporovány. Netušila, že její vlastní víra jednoho dne inspiruje bezpočet věřících silou hymny.

Na jaře roku 1865, když se občanská válka chýlila ke konci, se Elvina ocitla ve sboru

metodistické episkopální církve v Baltimoru. Právě tam, během obzvláště dlouhého kázání, zasáhla inspirace. Když se její mysl zatoulala ke kříži a Ježíšově oběti, Elvina začala psát slova, která se stala oblíbenou hymnou „Ježíš to všechno zaplatil“ (v českém překladu „Můj Pán mne volá“).

Elvina bez papíru načmárala text na list svého zpěvníku New Lute of Sion. Netušila, že tento improvizovaný akt oddanosti se dotkne životů bezpočtu věřících na další generace.

Po bohoslužbě se Elvina podělila o své nově napsané texty se svým pastorem, který okamžitě rozpoznal jejich potenciál. Ve chvíli božské pohody pastor spojil Elvinu s kostelním varhaníkem Johnem Grapeem, který nedávno složil novou melodii.

Elvina a John společně pracovali na spojení jejich upřímných slov s jeho strhující melodií. Výsledkem byl hymnus, který dokonale vystihl podstatu poselství evangelia: že Ježíš zaplatil nejvyšší cenu za naše spasení a že mu dlužíme všechno.

Na naléhání svého pastora poslali Elvina a John svůj hymnus profesoru Theodoru Perkinsovi, vydavateli periodika Sabbath Carols. Perkins rozpoznal sílu jejich stvoření a dal mu první publikaci. Od té chvíle se „Jesus Pay It All“ stal oblíbeným oblíbencem amerických křesťanů, svědectvím o trvalé síle víry a nadčasovém poselství kříže.

Život Elviny Hallové byl životem oddanosti jak její rodině, tak svému Pánu. Zůstala věrnou členkou své církve po čtyřicet let, v časech radosti i smutku. V roce 1885 znovu našla lásku, když se v domě své dcery Elly provdala za metodistického ministra Thomase Myerse.

18. července 1889 přešla Elvina Hallová z tohoto života do své věčné odměny. Přestože její hlas utichl v průběhu času, její odkaz žije dál prostřednictvím slov, která napsala ve chvíli božské inspirace. Je skutečně pozoruhodné, že pár řádků načmáraných na list zpěvníku, výplod bloudící mysli během dlouhého kázání, mohlo mít tak hluboký a trvalý dopad. „Ježíš zaplatil vše“ se dotklo srdcí bezpočtu věřících, překročilo denominační linie a překlenulo generace.

Když zpíváme tento nadčasový hymnus, spojujeme své hlasy s

Elvinými a hlásáme pravdu, která má moc osvobodit každého zajatce. Její příběh nám připomíná, že i ty nejprchavější okamžiky oddanosti, když jsou obětovány Bohu, mohou být použity ke změně životů a ke slávě Jeho jménu. V rukou věrného Boha se i ta nejskromnější oběť může stát zdrojem požehnání a povzbuzení pro příští generace!

V našem zpěvníku „Zpívejme Hospodinu“ najdeme ještě jednu píseň, kde autorem původního textu i nápěvu je Elvina Mable Reynolds. Je to píseň č.4 – „Buď Pánu čest“.

John Grapea

Křesťanský vtip - Ameňák

